

СТРУКТУРА НА ВЪЗЗИВНОТО ПРОИЗВОДСТВО
(ДВА СТАДИЯ И ШЕСТ ЕТАПА НА СЪДЕБНОТО ЗАСЕДАНИЕ)

Георги Митов

STRUCTURE OF APPEAL PROCEEDINGS
(TWO STAGES AND SIX SUB-STAGES OF THE COURT HEARING)

Georgi Mitov

Abstract: Appeal proceedings has a specific structure that differs from that of the first instance. It consists of two stages – preparatory actions for examination of the case at a court hearing and court hearing of the appellate jurisdiction. Like the first instance, the preparatory actions for examination of the case at a court hearing, is a separate stage and possesses features that distinguish it from the same actions in the first instance. The mere court hearing of the appellate jurisdiction has six stages – the new stage, compared to the first instance, is a report by the judge-rapporteur, who is following the sub-stage actions to allow the case to progress at court hearing, and before sub-stage judicial trial.

Key words: Appeal proceedings, structure of criminal proceedings, stages of criminal proceedings, sub-stages, preparatory actions for examination of the case at a court hearing, report by the judge-rapporteur

Общоприето е в правната литература¹ съдебното производство да се дели на шест стадия – подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание, съдебно заседание на първа инстанция, въззивно производство, касационно производство, привеждане в изпълнение на влезлите в сила актове на съда и възобновяване на наказателни дела². Съдебните заседания се делят на пет етапа – действия по даване ход на делото в съдебно заседание, съдебно следствие, съдебни прения, последна дума на подсъдимия и постановяване на присъдата.

С оглед на това първоинстанционното производство обхваща два стадия – подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно за-

седание (глава деветнадесета) и съдебно заседание (глава двадесета).

От това следва основателният въпрос – във въззивното производство има ли подготвителни действия и къде е тяхното място в структурата на този стадий. Това важи и за касационното производство, и за възобновяването на наказателните дела като контролни производства. С други думи, има ли особености в структурата на контролните стадии на наказателния процес и в какво се състоят те.

I. Изясняването на поставения въпрос налага някои предварителни бележки и уточнения.

1. Всички производства за проверка на съдебния акт (контролни производства) принципно се състоят от две части³ – действия в съ-

¹ Вж. Павлов, Ст. Наказателен процес на Народна република България. С.: Унив. изд. Св. Климент Охридски, 1989, с. 49.

² За това деление на съдебната фаза няма изричен текст в НПК, а се извежда от част четвърта и шеста на НПК. Делението на досъдебното производство на два стадия – разследване и действия на прокурора след приключване на разследването, е изрично регламентирано в чл. 192 НПК. Неясна е причината защо законодателят не е продължил тази си идея и за съдебното производство.

³ Някои автори използват понятието „етап“ за означаването на производството пред първата и пред въззивната инстанция – вж. Саранов, Н. Българско наказателнопроцесуално право. Т. II. С.: Печатница Художник, 1937, с. 659 и Чинова, М. Обща характеристика на въззивното производство по НПК. – Съвременен право, 1999,

да, чийто акт се атакува (*iudex a quo*), и производство в контролния съд (*iudex ad quem*)⁴.

Въззивното производство също протича пред две инстанции – в първата инстанция, чийто акт се атакува, и във въззивната инстанция.

2. Законодателно правната уредба в НПК на въззивното производство в глава двадесет и първа се разделя на три части – общи положения (раздел I), образуване на производство пред въззивната инстанция (раздел II) и постановяване на решението (раздел III). Разделянето на въззивното производство по този начин е резултат по-скоро на повтаряне на старата правна уредба на второинстанционното производство, **без да се съобразят спецификите** на новото контролно производство, отколкото на изрично желание за промяна в установените положения⁵. Посоченото разделяне на въззивното производство не отговаря на структурата на това производство и разделението на дейностите в него между първоинстанционния и въззивния съд. В глава двадесета на НПК, която урежда съдебното заседание в първоинстанционното производство, разделите съответстват на структурата на този стадий. За другите две контролни производства по НПК (касационното производство и възобновяване на наказателни дела) няма деление на раздели.

Заглавието на раздел II „Образуване на производство пред въззивната инстанция“ включва в себе си действия по образуване на самото контролно производство, проверката за допустимост и редовност на жалбата и протеста, администрирането им – всички действия на първоинстанционния съд, както и произнасяне на въззивния съд по оттегляне на жалбата и протеста, допускане на доказателства – вече действия на въззивната инстанция. Съдържанието на този раздел многократно надхвърля описаното в неговото заглавие. Подобно е положението и с раздел III „Постановяване на решението“. Постановяването на решението

е последният етап от съдебното заседание на въззивната инстанция и не обхваща останалите етапи, каквато представа създава този раздел. Отделно от това, призоваването не е част от самото съдебно заседание, а дейност, която го предхожда.

Редом с това има и терминологична неточност при заглавието на раздел II „Образуване на производство пред въззивната инстанция“. В него се разглеждат въпросите, свързани с образуване на въззивното производство като контролен стадий (независимо, че в по-голямата си част се разглеждат действия на първоинстанционния съд), а не пред самата въззивна инстанция. Това е нелогично и с оглед на заглавието на самата глава – въззивно производство.

II. Има ли подготвителните действия за разглеждането на делото в съдебното заседание на въззивната инстанция и къде следва да бъдат разположени с оглед на структурата на наказателното производство (стадии и етапи).

1. Подготвителните действия за разглеждане на делото в първата инстанция (глава деветнадесета на НПК) е самостоятелен (**първи**) стадий на съдебната фаза⁶. Той се дели на две части – предаване на съд (раздел I) и подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание (раздел II). В първата част, която обхваща контролни и решаващи правомощия на съдията-докладчик, се проверява „годността“ на внесенния обвинителен акт (съответно тѣжбата) за разглеждането му в съдебно заседание на първа инстанция. Във втората част съдията-докладчик извършва правотехнически действия по самата подготовка на съдебното заседание.

а) В правната литература⁷ се приема, че предаването на съд (а оттам и самият стадий) е особен самостоятелен стадий на процеса и се подчинява на особени правила, свързани с неговата задача – да се произнесе по внесения от прокурора обвинителен акт и възможността за

№ 4, с. 67. Използването на „етап“ създава противоречие с общоприетото деление на стадията на съдебните заседания на първа, въззивна и касационна инстанция на етапи. Затова по-удачно е използването на понятието „части“, с което се избягва двусмислие и се постига терминологична чистота и последователност. Вж. в тази насока **Велчев, С. П.** Ръководство по углавния процес. Т. II. С.: Придворна печатница, 1924, с. 321.

⁴ Вж. по-подробно за това **Саранов, Н.** Цит. съч., с. 632; **Велчев, С. П.** Цит. съч., с. 321.

⁵ Правната уредба на второинстанционното производство в глава петнадесета на НПК от 1974 г. (отм.) в редакцията до промяната със ЗИД на НПК, обн. ДВ, бр. 21 от 20 февруари 1998 г., се състои от четири раздела – общи положения (раздел I), образуване на производство пред втората инстанция (раздел II) и проверка на присъдата (раздел III) и повторно разглеждане на делото (раздел IV).

⁶ **Павлов, Ст.** Цит. съч., с. 451.

⁷ **Павлов, Ст.** Цит. съч., с. 49 и **Кочев, К.** Предаване обвиняемия на съд. С.: Наука и изкуство, 1984, с. 7.

развитие на съдебното производство. Затова той не е нито част от досъдебното производство, нито част от съдебното, а заема междинно място⁸. Точно поради това същността и по-важната част на този стадий е предаването на съд. Наказателното производство преминава на същинското си ниво – съдебното (съдебното производство заема централно място в наказателния процес – чл. 7, ал. 1 НПК). Затова тези действия са обособени в самостоятелен стадий на наказателното производство преди съдебното заседание на първа инстанция.

б) Подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание се разглеждат в литературата⁹ като част от стадия за предаване на съд (каквато е и законодателната им регламентацията), но въпреки това на тях им се приписва относителна самостоятелност (затова и законодателно те са отделени в самостоятелен раздел). Те имат различна задача от предаването на съд – правилното и ефективно да подготвят самото съдебно заседание.

Обединяването на подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание с предаването на съд в общ самостоятелен стадий е поради времето разположение и на двете групи действия – те предхождат самото съдебно заседание, и общия орган, който ги извършва – съдията-докладчик.

Подготвителни действия се извършват и са характерни за всяко съдебно заседание, не само за първоинстанционното. Те се извършват и във въззивното и в касационното производство¹⁰. И това произтича от тяхната същност – да подготвят провеждането на съответното съдебно заседание.

в) В подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание на първа инстанция (раздел II) съдията-докладчик се произнася и по допускането на поисканите доказателства в обвинителния акт и в отговора на обвинителния акт, подаден от подсъдимия (ако има та-

къв). Изричен текст за това в НПК липсва, но може да се изведе от задължението на съдията-докладчик да разпорежи да се призоват за съдебното заседание лицата, посочени в списъка – чл. 257 НПК. За призоваване на свидетелите е необходимо те да бъдат допуснати като такива. Посочените лица в приложения към обвинителния акт списък на лицата, които трябва да бъдат призовани за съдебното заседание (чл. 246, ал. 4 НПК) следва да бъдат допуснати от съдията-докладчик в качеството им на свидетели и едва тогава да бъдат призовани за предстоящото съдебно заседание.

От това следва, че действията по първоначалното допускане на доказателствата се извършват от съдията-докладчик в стадия подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание.

2. Подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание на **контролните производства** (въззивно и касационно производство и възобновяване на наказателни дела) са сходни с тези в първата инстанция, но притежават специфични черти, които произтичат от спецификата на самите контролни производства като такива.

а) Тези действия в контролните производства включват (подобно на първата инстанция) също две групи дейности – по проверка „годността“ на жалбата и протеста (искането за възобновяване) за разглеждане в съдебно заседание и допускане на доказателства (където това е допустимо) и призоваване за съдебното заседание на страните и другите участници в производството¹¹. И в контролните производства тези действия също са подготвителни и се извършват преди разглеждането на жалбата и протеста по същество в съдебното заседание.

Затова на тях може да им се придаде относителна самостоятелност и те следва да се обособят в самостоятелна част от съответното произ-

⁸ Затова в по-старата литература той се нарича междинно производство. Вж. по-подробно за това **Саранов, Н.** Цит. съч., 521 – 535, и **Велчев, С. П.** Цит. съч., 208 – 218.

⁹ Вж. **Павлов, Ст.** Цит. съч., 451 – 471 и **Кочев, К.** Предаване ..., 134 – 138.

¹⁰ Вж. **Велчев, С. П.** Цит. съч., с. 219.

¹¹ В литературата се говори за самостоятелна част, която се извършва преди разглеждането на самата жалба и протеста, без да и се дава нарочно наименование. Вж. **Павлов, Ст.** Цит. съч., с. 578.

водство, която предхожда самото съдебно заседание¹².

б) Тази относителна самостоятелност на подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание на контролните инстанции поставя въпроса за структурата на тези производства.

Контролните производства, подобно на първоинстанционното производство, се състоят от две части – подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание и съдебно заседание. Следователно подготвителните действия са самостоятелен стадий, който предхожда самото съдебно заседание. Подобно становище заема и съдебната практика¹³.

Този извод за въззивното производство се подкрепя и от разделянето на правната уредба в НПК на два самостоятелни раздела – раздел II и раздел III на глава двадесет и първа.

в) С оглед на това правилната структура на правната уредба в НПК на въззивното производство следва да отговаря на действителната заложена идея в това контролно производство в синхрон с принципните положения в теорията и константната съдебна практика.

Заглавието на раздел II на глава двадесет и втора на НПК следва да бъде „Подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание“ вместо сегашното „Образуване на производство пред въззивната инстанция“. В този раздел следва да се премести от раздел III разпоредбата за призоваване – чл. 328 НПК, което отговаря на действията в този стадий.

Заглавието на раздел III на глава двадесет и втора на НПК следва да бъде „Съдебно заседание“ вместо „Постановяване на решението“.

III. В контролните производства тези подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание притежават специфика в сравнение с подобните в първата инстанция.

1. Специфичните особености на подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание в контролните инстанции произтича от самата същност на тези производства като контролни. Ще посочим само три от тях,

които са най-важните и определящи за разликата с подобните действия в първата инстанция.

а) Контролните производства се състоят от две части – пред съда, чийто акт се атакува и пред контролния съд. Поради това част от контролната дейност (проверка за допустимост и редовност на жалбата и протеста) и от правнотехническите (уведомяването за постъпилите жалба и протест и връчването на преписи от тях) се извършват от съдията в по-долния съд. Така подготвителните действия се разделят между двата съда.

б) Различен е обемът на тези действия в първата инстанция и в контролните производства. Разликата идва от повечето задачи, които следва да реши този стадий в първоинстанционното производство в сравнение с контролните. Най-важната и съществена от тях е свързана с развитието на повдигнатото пред съда обвинението с внасянето на обвинителния акт от прокурора (тъжбата на частния тъжител), т.е. ще се осъществи ли съдебно производство по същество или не. При контролните производства тази задача не стои – съдебното производство вече е образувано и основната задача на контролния съд е да провери правилността на постановения съдебен акт.

в) Различен е и органът, който осъществява тези действия в контролните производства в сравнение с тези на първоинстанционния.

В първоинстанционното производство компетентен орган е съдията-докладчик. Във въззивното производство те се извършват от съдията от първоинстанционния съд и от самия въззивен съд. Същото важи и за касационното производство.

Различният компетентен орган, в частност за въззивния съд, е важен момент, който заслужава самостоятелен анализ.

3. Подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание на въззивното производство, които се извършват във въззивната инстанция се извършват от самия въззивен съд.

а) НПК не определя изрично кой орган извършва подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание на въззивната инстанция.

¹² Кочев, К. Апелативен съд и апелативно производство. С.: Унив. изд. Св. Климент Охридски, 1992, с. 22.

¹³ Вж. в тази насока р. 401 – 2011 – II, р. 660 – 2012 – III, р. 55 – 2012 – II, р. 423 – 2013 – II, р. 105 – 2014 – I, р. 299 – 2014 – III.

По силата на преpraщащата норма на чл. 317 НПК за прилагането на правилата за производство пред първата инстанция при липса на особени правила, следва да се прилагат разпоредбите на глава деветнадесета на НПК. На базата на това компетентен орган следва да е определеният съдия-докладчик по въззивното дело. Подобно разрешение не отговаря на същността на въззивното производство и на виждането на законодателя.

б) Допускането на доказателства във въззивното производство, както стана дума вече, е част от подготвителните действия за разглеждането на делото в съдебно заседание. Те изрично са възложени на въззивния съд – чл. 327 НПК, а не на съдията-докладчик от въззивния съд. Това означава, че компетентният орган, който извършва подготвителните действия във въззивната инстанция е въззивният съд (съдебния състав).

в) Подобно разрешение е логично и с оглед на същността на въззивната проверка – един погорен съд да провери действията на първоинстанционния по постановяване на присъдата, която е предмет на атакуване пред въззивния съд. Този съд е „по-компетентен“ (в общия смисъл) и затова е съставен само от професионални съдии.

Обратното – извършването на тези действия от съдията-докладчик от въззивния съд, означава степенна проверка на допустимостта и редовността на жалбата и протеста във въззивната инстанция (първо – от съдията-докладчик, а след това – от състава на въззивния съд) и води до нарушаване на вътрешното убеждение на въззивния съд (той следва да приеме задължително решението на съдията-докладчик, без да може да го промени).

Възлагането на подготвителните действия на съдията-докладчик усложнява процедурата по

подготовката на самото съдебно заседание на въззивната инстанция. Първоначално съдията-докладчик се произнася по допустимостта и редовността на жалбата и протеста, както и по изпълнението от първоинстанционния съдия на задължението за уведомяване на страните за постъпилите жалба или протест. След това внася делото в закрито заседание, където съдебният състав се произнася по допускане на доказателствата и по насрочване на съдебното заседание. И тук се поставя въпросът за разногласието в решението на съдията-докладчик и съдебния състав по допустимостта и редовността на жалбата и протеста. Затова с оглед на процесуална икономия и ясни процесуални задължения е по-логично и целесъобразно всички подготвителни действия във въззивната инстанция да се извършват от въззивния съд, а не от съдията-докладчик.

г) Поради липса на изричен текст в НПК съдебната практика е противоречива за компетентния орган, който извършва действията по проверка за допустимостта и редовността на жалбата и протеста и изпълнението от първоинстанционния съдия на задължението за уведомяване на страните за постъпилите жалба или протест (чл. 321 НПК).

Едни въззивни съдилища приемат, че при констатирани нередовности в жалбата и протеста или при тяхната недопустимост, както и неизпълнение на задълженията по чл. 321 НПК, компетентен орган да прекрати въззивното производство и да върне делото на първоинстанционния съд е съдията-докладчик¹⁴, а други – съдебният състав на въззивния съд¹⁵.

Правилното разрешение е второто.

IV. Специфика има и в самото съдебно заседание на контролните инстанции. Съдебното заседание на въззивната инстанция се разде-

¹⁴ Вж. разп. № 626 от 22.04.2013 г. по ВЧНД № 400/2013 г. на Окръжен съд – Бургас, разп. № 419 от 29.04.2013 г. по ВЧНД № 297/2013 г. на Окръжен съд – Плевен, разп. № 3569 от 01.11.2013 г. по ВЧНД № 1335/2013 г. на Окръжен съд – Варна, разп. № 1192 от 29.11.2013 г. по ВЧНД № 832/2013 г. на Окръжен съд – Плевен, разп. № 136 от 14.02.2014 г. по ВНОХД № 81/2014 г. на Окръжен съд – Кюстендил, разп. № 729 от 08.05.2014 г. по ВЧНД № 387/2014 г. на Окръжен съд – Бургас, разп. № 1621 от 31.05.2014 г. по ВНОХД № 568/2014 г. на Окръжен съд – Варна, разп. № 1071 от 05.08.2014 г. по ВЧНД № 675/2014 г. на Окръжен съд – Плевен, разп. № 1023 от 17.03.2015 г. по ВЧХД № 318/2015 г. на Окръжен съд – Варна и други.

¹⁵ Вж. опр. от 08.08.2006 г. по ВНОХД № 469/2006 г. на Пловдивски апелативен съд, опр. от 05.01.2012 г. по ВЧНД № 6247/2011 г. на Софийски градски съд, опр. от 19.01.2012 г. по ВЧНД № 166/2012 г. на Софийски градски съд, опр. от 28.09.2012 г. по ВЧНХД № 4583/2012 г. на Софийски градски съд, опр. от 08.10.2012 г. по ВНОХД № 4681/2012 г. на Софийски градски съд, опр. № 16 от 20.01.2014 г. по ВНОХД № 24/2014 г. на Апелативен съд – София, опр. № 3375 от 04.11.2014 г. по ВНОХД № 4616/2014 г. на Софийски градски съд, опр. № 11 от 14.01.2015 г. по ВНОХД № 4/2015 г. на Апелативен съд – Пловдив, опр. № 86 от 23.02.2015 г. по ВЧХД № 68/2015 г. на Окръжен съд – Кюстендил, опр. № 668 от 27.02.2015 г. по ВНОХД № 792/2015 г. на Софийски градски съд.

ля на шест етапа. Новият етап (в сравнение с етапите на съдебното заседание на първа инстанция) е доклад на съдията-докладчик – чл. 331 НПК. Той е разположен след действията по даване ход на делото и преди съдебното следствие.

1. Правната регламентация на етапите на съдебното заседание на въззивната инстанция не са очертани така ясно, както в първоинстанционното производство (всеки в отделен раздел), и това произтича от правната техника на регламентиране на въззивното производство (уреждат се само особеностите на производството, а за неуредените въпроси се прилагат правилата за производството пред първата инстанция – чл. 317 НПК). Поради това би следвало съдебното заседание на въззивната инстанция се дели на пет етапа – действия по даване ход на делото, съдебно следствие, съдебни прения, последна дума на подсъдимия и постановяване на нова присъда или решение.

По-внимателният анализ на правната уредба на Раздел III на Глава двадесет и първа на НПК очертава две специфики в структурата на съдебното заседание на въззивната инстанция, които променят установената схема.

2. Провеждането на съдебно следствие в съдебното заседание на въззивната инстанция **не е задължително**. Това произтича от самата същност на въззивното производство като контролна инстанция на първоинстанционното производство и същевременно и инстанция по същество. Тя проверява правилността на извършените действия в първоинстанционното производство и постановения съдебен акт, като едновременно с това може да установява нови фактически положения и да събира доказателства.

Съдебното следствие във въззивната инстанция се провежда, когато се налага да се извършват процесуални действия по събиране и проверка на доказателствения материал. Това става когато въззивният съд допусне поисканото от страните (в жалбата и протеста) събиране на нови доказателства или изясняване на определени обстоятелства, или самият решаващ орган реши, че е наложително провеждането му с оглед изяс-

няване на обстоятелства или събирането на нови доказателства.

Когато при атакуването на присъдата страните приемат, че на базата на събраната доказателствена съвкупност са изяснени всички обстоятелства и обективната истина по делото е разкрита, а неправилността на първоинстанционния акт е свързана с нарушение на материалния закон или допуснати съществени процесуални нарушения (които не са свързани с процеса на доказване) и тази тяхна позиция се споделя от въззивния съд, тогава съдебно следствие във въззивната инстанция не се провежда. С други думи, в тези случаи въззивното производство е само по правото, не и по фактите (промяната на фактическите положения се отнася към фактите, но тя може да бъде извършена и без да се събират нови доказателства).

Поради това съдебното следствие в съдебното заседание на въззивната инстанция не е задължителен етап от неговото развитие и има факултативен характер¹⁶. Тази възможност е и законодателно закрепена в чл. 324, ал. 1 НПК при уреждането на срока за оттегляне на жалбата и протеста – „... съдебното следствие, а ако такова не се провежда ...“.

3. Разглеждане на делото в съдебно заседание започва с доклад на съдията-докладчик – чл. 331, ал. 2 НПК.

а) Преди този доклад са действията по даване ход на делото – чл. 330 НПК. По своята същност те са подготвителни и не разглеждат по същество жалбата и протеста. Техният времеви период е от откриване на съдебното заседание до началото на съдебното следствие¹⁷.

Докладът на съдията-докладчик е началото на разглеждането на жалбата и протеста по същество и не може да бъде отнесен към действията по даване ход на делото.

б) Нелогично е да приемем, че докладът на съдията-докладчик поставя началото на съдебното следствие, подобно на първоинстанционното следствие, което започва с прочитане на обвинителния акт от прокурора (чл. 276, ал. 1 НПК). Тогава как ще се реши въпросът с мястото му в хипотезата на непровеждане на съдебно следствие във въззивната инстанция. В този слу-

¹⁶ Вж. по-подробно **Чинова, М.** Обща характеристика на..., 65 – 66.

¹⁷ Вж. по-подробно **Павлов, Ст.** Цит. съч., с. 477. Там се говори за „доклад на председателстващия“, което е началото на съдебното следствие по действащата тогава правна уредба – чл. 274, ал. 1 НПК от 1974 г. (отм.) в редакцията до ЗИД на НПК, обн. ДВ, бр. 31 от 17 април 1990 г.

чай докладът на съдията-докладчик „увисва“ без да е ясно къде се отнася това действие. Ако приемем, че е част от съдебното следствие, при не провеждане на процесуални действия, свързани с доказателствения материал, докладът на съдията-докладчик се явява единственото действие, което се включва в този етап. Това противоречи на установената в НПК възможност съдебното следствие от съдебното заседание на въззивната инстанция да не се проведе.

в) Поради това докладът на съдията-докладчик следва да се разглежда като самостоятелен етап в съдебното заседание на въззивната инстанция. Това важи и за другото контролно производство – касационното.

Задачата на този етап е да постави началото на разглеждането на жалбата и протеста в съдеб-

ното заседание по същество и да очертае границите на въззивната проверка – в доклада се излага същността на присъдата и съдържанието на жалбите, протестите и възраженията, както и допуснатите доказателства (чл. 331, ал. 3 НПК).

4. Поради изложените аргументи **съдебното заседание на въззивната инстанция следва да се дели** на шест етапа – действия по даване ход на делото, доклад на съдията-докладчик, съдебно следствие, съдебни прения, последна дума на подсъдимия и постановяване на нова присъда или решение.

От тях съдебното следствие (когато не се провежда) и последната дума на подсъдимия (когато подсъдимият не присъства в съдебно заседание) не са задължителни в процесуалното развитие на съдебното заседание на въззивната инстанция.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА:

Павлов, Ст. Наказателен процес на Народна република България. С.: Унив. изд. Св. Климент Охридски, 1989. // **Pavlov, St.** Nakazatelen protses na Narodna republika Bulgariya. S.: Univ. izd. Sv. Kliment Ohridski, 1989.

Саранов, Н. Българско наказателнопроцесуално право. Т. II. С.: Печатница Художник, 1937. // **Saranov, N.** Balgarsko nakazatelnoprotseusualno pravo. T. II. S.: Pechatnitsa Hudozhnik, 1937.

Чинова, М. Обща характеристика на въззивното производство по НПК. – Съвременно право, 1999, № 4.

// **Chinova, M.** Obshta harakteristika na vazzivnoto proizvodstvo po NPK. – Savremenno pravo, 1999, № 4.

Велчев, С. П. Ръководство по углавния процес. Т. II. С.: Придворна печатница, 1924. // **Velchev, S. P.** Rakovodstvo po uglavniya protses. T. II. S.: Pridvorna pechatnitsa, 1924.

Кочев, К. Предаване обвиняемия на съд. С.: Наука и изкуство, 1984. // **Kochev, K.** Predavane obviniaemiya na sad. S.: Nauka i izkustvo, 1984.

Кочев, К. Апелативен съд и апелативно производство. С.: Унив. изд. Св. Климент Охридски, 1992, с. 22. // **Kochev, K.** Apelativen sad i apelativno proizvodstvo. S.: Univ. izd. Sv. Kliment Ohridski, 1992, s. 22.